

Č. 4727.

Zdravotnictví. — Administrativní řízení (Slovensko): Ve věcech výkonu lékařské praxe resp. zastavení výkonu toho rozhoduje župní úřad s platností konečnou.

(Nález ze dne 22. května 1925 č. 10.445).

Věc. Dr. Desidér G. v N. proti exposituře ministerstva veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy v Bratislavě (min. taj. Dr. Rud. Chaloupka) stran zákazu výkonu lékařské praxe.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem okresního úřadu v Nových Zámcích ze 6. července 1923 zakázán byl st-li v základě zák. z 15. července 1919 č. 419 Sb. jako lékaři výkon lékařské praxe s odůvodněním, že st-l jest občanem maďarským, do Budapešti příslušným a jako cizí státní příslušník povolení k výkonu lékařské praxe dle § 3 cit. zák. nemá. Odvolání st-lovo bylo župním úřadem v Nitře zamítnuto v podstatě ze stejných důvodů, jakými se řídila stolice I. Rozhodnutí toto s poučením, že dalšího odvolání není, bylo st-li doručeno dne 17. října 1923.

Proti rozhodnutí tomuto podal st-l dne 31. října 1923 revisní žádost, v níž namítal, že okr. úřad není příslušným vydati podobné nařízení a že dotčené nařízení jest protizákonné a porušuje nabytá práva st-lova. Co do bližšího odůvodnění odvolal se st-l na obsah odvolání k župnímu úřadu, v němž uplatňoval jednak, že dne 18. března 1922 podal »žádost o optovanie v prospech čsl. republiky« a že žádost tato dosud vyřízena nebyla, následkem čehož měl až do pravoplatného vyřízení této žádosti býti považován za státního občana čsl., jednak namítal, že již od r. 1909 vykonává v N. Z. lékařskou praksi, a zák. č. 419/19 se na něho nevztahuje. Zák. čl. XIV : 1876 pak v §§ 43 a 44 stanoví, že se nabytých práv soukromých lékařů nedotýká. Nový zákon nechtěl zásady zákona starého a nabytá práva rušiti. Zák. 419/1919 týká se jen těch lékařův, kteří nabyli svých diplomů teprve po převratě, resp., kteří zahájili lékařskou praksi teprve po tomto čase.

Mezitím podal st-l dne 14. července 1923 na exposituru min. zdrav. v Bratislavě žádost za povolení výkonu lékařské praxe ve smyslu § 3 zák. č. 419/1919, v níž dovozoval, že dosáhl lékařského diplomu v r. 1908 na universitě v Budapešti, že od r. 1909 se usídlil v N. Z., kde zahájil svoji činnost jako vojenský lékař. Po převratu žádal o pensionování od maďarské vlády a zahájil v N. Z. soukromou lékařskou praksi.

Výnosem min. zdrav. ze 16. října 1923 nebylo žádosti st-lově za povolení lékařské praxe na území čsl. republiky podle § 3 zák. z 15. července 1919 č. 419 Sb. vyhověno, poněvadž se st-l neprokázal lékařským diplomem na některé tuzemské universitě dosaženým nebo nostrifikovaným. Výnos ten doručen byl právnímu zástupci st-lovu dne 5. prosince 1923.

Zmíněná již svrchu revisní žádost byla župním úřadem v Nitře předložena min. pro Slov., který spis postoupil žal. úřadu s tím, že st-l žádal o udělení čsl. stát. občanství a nikoli o přiznání, ani nepodal opčního

prohlášení, následkem čehož se na něho nevztahuje výhoda § 9 úst. zák. č. 236/20, že by se k němu mělo hledět jako k čsl. státnímu občanu až do rozhodnutí o jeho žádosti.

Nař. rozhodnutím byl obsah cit. přípisu min. pro Slov. st-li sdělen a bylo dále vysloveno, že z t é p ř í č i n y zůstává v plné platnosti výnos žal. úřadu z 2. listopadu 1923, jímž bylo st-li sděleno, že podle výn. min. zdrav. z 16. října 1923 nebylo v základě § 3 zák. 419/1919 vyhověno žádosti st-lově za povolení lékařské praxe na území čsl. republiky, ježto se st-l neprokázal lékařským diplomem na některé tuzemské universitě dosaženým nebo nostrifikovaným.

Podle znění nař. rozhodnutí bylo obsahem jeho nikoliv rozhodnutí o případné žádosti za připuštění st-le k výkonu lékařské praxe na území státu čsl. (§ 3 zák. z 15. července 1919 č. 419 Sb.), nýbrž vyřízení revisní žádosti, již st-l podal proti zamítavému výroku župního úřadu v Nitře, vyřizujícímu rekurs proti zákazu vykonávati lékařskou praxi (§ 1 a 4 cit. zák.).

Nss-u bylo především zkoumati otázku, byl-li žal. úřad v tomto případě vůbec kompetentní, aby jako poslední instance ve věci rozhodoval. Nss dospěl k názoru, že žal. úřad k tomu kompetentní nebyl.

Zákon z 15. července 1919 č. 419 Sb. stanoví, za jakých předpokladů jest dovoleno vykonávati lékařskou praxi na území čsl. Dle § 4 zák. může se lékař k výkonu praxe oprávněný kdekoli usídliti, jest však povinen před zahájením praxe předložit diplom p ř í s l u š n é m u úřadu, který obstarává státní správu zdravotní v I. stoli, k nahlédnutí a záznamu. Zákon č. 419/19 neobsahuje tedy kompetenčních předpisů o tom, kterým úřadům mají lékařské diplomy před zahájením praxe býti předloženy k nahlédnutí a záznamu, nýbrž odkazuje v té příčině v § 4 na úřady »p ř í s l u š n é« k obstarávání státní zdravotní správy v I. instanci. Na území slovenském přichází v úvahu předpis § 159 lit. d) zák. čl. XIV : 1876, podle něhož příslušelo hlavnímu shromáždění municipia prohlašovati diplomy usazujících se lékařů a odepíratí resp. z a s t a v o v a t i l é k a ř s k o u p r a k s i. Výrok tohoto orgánu v těchto směrech pak podle ustanovení § 46 č. 1 zák. čl. XXVI : 1896 byl konečným a byla proti němu přípustna stížnost ke ss. Podle § I lit. A) č. 8 nař. z 22. prosince 1922 č. 385 Sb. byly sice některé obory činnosti župních úřadů ve věcech zdravotních přeneseny na okr. úřady, působnost župních úřadů ve směrech vytčených v § 159 lit. d) zák. č. XIV : 1876 zůstala však nedotčena. Z toho plyne, že rozhodnutí župního úřadu, který dle § 6 zák. z 29. února 1920 č. 126 Sb. vykonává působnost, jež dosud spadala do působnosti komitátů a jejich správních orgánů, jest rozhodnutím k o n e č n ý m, a ježto již před státním převratem byla proti němu stížnost k ss-u přípustna, nebyla podle § 12 zák. čl. XX: 1901 ani před převratem, a není také ani v republice čsl. revisní stížnost proti rozhodnutí župního úřadu vůbec přípustna. Pak ovšem nebyl žal. kompetentní, aby revisní stížnost st-lovu proti rozhodnutí župního úřadu v Nitře meritorně projednal, a učinil-li tak přece, porušil zákon.

V důsledku těchto úvah musil nss zrušiti nař. rozhodnutí dle § 7 zák. o ss.